

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8007/2548

บริษัทฟลอราแมนูแฟคเจอร์กรุ๊ป จำกัด (โจทก์) บริษัทเมโทร เอช แอนด์ เรส จำกัด (จำเลย) บริษัทโรงแรมบุรีรัมย์ พลาซ่า จำกัด (จำเลย)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/33, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 106, ป.พ.พ. มาตรา 193/14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 130

ย่อ / หลักกฎหมาย

หนี้ที่เกิดจากการที่ลูกหนี้ซึ่งเป็นนิติบุคคลมีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการโรงแรมได้ซื้ออุปกรณ์เครื่องครัวพร้อมการติดตั้งจากเจ้าหนี้ เป็นการกระทำเพื่อหากำไรในการประกอบธุรกิจของลูกหนี้ต่อไป จึงมีอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (5) ประกอบมาตรา 193/34 (1)

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) เด็ดขาดเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2543 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ค่าซื้ออุปกรณ์เครื่องครัวพร้อมการติดตั้งและภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน 18,923,149.70 บาท จากกองทรัพย์ของลูกหนี้ รายละเอียดปรากฏตามบัญชีท้ายคำขอรับชำระหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 104 แล้ว ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วเห็นว่า หนี้ดังกล่าวขาดอายุความแล้ว เห็นควรยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เสียทั้งสิ้นตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 106 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ เจ้าหนี้ฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2534 ลูกหนี้สั่งซื้ออุปกรณ์เครื่องครัวพร้อมการติดตั้งจากเจ้าหนี้เป็นเงิน 17,976,000 บาท โดยกำหนดส่งมอบสินค้าภายใน 120 วัน และกำหนดชำระเงินค่าสินค้าโดยชำระล่วงหน้าร้อยละ 20 ชำระหลังจากส่งสินค้าร้อยละ 30 และชำระหลังจากส่งสินค้าแล้วร้อยละ 50 โดยแบ่งชำระเป็น 8 งวดเท่าๆ กัน ตามเอกสารหมายเลข จ.3 ต่อมาเจ้าหนี้ส่งมอบสินค้าพร้อมการติดตั้งให้แก่ลูกหนี้แล้ว ตามใบส่งสินค้าเลขที่ 0029/95, 0030/95, 0037/95 และ 0042/96 โดยกำหนดชำระเงินค่าสินค้าในวันที่ 27 เมษายน 2539 และตามใบส่งสินค้าเลขที่ 0065/97, 0066/97 และ 0067/97 โดยกำหนดชำระเงินค่าสินค้าในวันที่ 5 มีนาคม 2540 และค่าติดตั้งกำหนดชำระในวันที่ 1 พฤษภาคม 2540 รวมเป็นเงินค่าสินค้าและค่าติดตั้งดังกล่าวจำนวน 12,882,895.39 บาท ปรากฏว่าเมื่อครบกำหนดชำระราคาแต่ละรายการลูกหนี้ผิดนัดไม่ชำระหนี้ ต่อมาวันที่ 29 เมษายน 2541 ลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ให้ไว้แก่เจ้าหนี้โดยยอมรับว่า หลังจากลูกหนี้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้แล้วจำนวน 3,360,000 บาท ลูกหนี้ยังคงเป็นหนี้ค่าสินค้าและค่าติดตั้งค้างชำระจำนวน 14,782,492 บาท ยินยอมเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของหนี้ที่ค้างชำระดังกล่าวนับแต่วันที่หนี้ดังกล่าวถึงกำหนดชำระตามหนังสือรับสภาพหนี้เอกสารหมายเลข จ.10 แต่ลูกหนี้ก็ไม่ได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ จนกระทั่งศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด ต่อมาวันที่ 25 กันยายน 2544

เจ้าหนี้จึงนำหนี้ค่าอุปกรณ์เครื่องครัวและค่าติดตั้งมายื่นคำขอรับชำระหนี้ในคดีนี้จำนวน 19,923,149.70 บาท กรณีมีปัญหาต้องวินิจฉัยเพียงประการเดียวว่า หนี้ที่เจ้าหนี้นำมายื่นคำขอรับชำระหนี้ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 บัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องดังต่อไปนี้ให้มิกำหนดอายุความห้าปี...(5) สิทธิเรียกร้องตามมาตรา 193/33 (1) (2) และ (5) ที่ไม่อยู่ในบังคับอายุความสองปี" และมาตรา 193/34 บัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องดังต่อไปนี้ให้มิกำหนดอายุความสองปี (1) ผู้ประกอบการค้าหรืออุตสาหกรรม ผู้ประกอบกิจกรรม ผู้ประกอบศิลปกรรมหรือช่างฝีมือ เรียกเอาค่าของที่ได้ส่งมอบ ค่าการงานที่ได้ทำ หรือค่าดูแลกิจการของผู้อื่นรวมทั้งเงินที่ได้ออกทดรองไป เว้นแต่เป็นการที่ได้ทำเพื่อกิจการของฝ่ายลูกหนี้นั่นเอง" ตามบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดอายุความซึ่งจะต้องคำนึงถึงสภาพของลูกหนี้เป็นสำคัญ หมายความว่า ถ้าผู้ประกอบการค้าหรืออุตสาหกรรมเรียกเอาค่าของที่ได้ส่งมอบ ค่าการงานที่ได้ทำให้ลูกหนี้และลูกหนี้ได้อุปโภคและบริโภคเองจะมีความอายุความ 2 ปี แต่หากเป็นการเรียกค่าของที่ได้ส่งมอบหรือค่าการงานที่ได้ทำเพื่อการประกอบกิจการของลูกหนี้ กล่าวคือ หากลูกหนี้นำสิ่งของหรือการงานดังกล่าวมาใช้ในการประกอบกิจการโดยมุ่งหมายที่จะหากำไรแล้วจะมีอายุความ 5 ปี เมื่อหนี้ที่เจ้าหนี้นำมาขอรับชำระหนี้เป็นหนี้ที่เกิดจากการที่ลูกหนี้ซึ่งเป็นนิติบุคคลมีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการโรงแรมได้ซื้ออุปกรณ์เครื่องครัวพร้อมการติดตั้งจากเจ้าหนี้เป็นจำนวนเงินถึง 17,976,000 บาท เป็นการกระทำเพื่อกิจการของลูกหนี้ในอันที่จะดำเนินกิจการเพื่อกำไรในการประกอบธุรกิจของลูกหนี้ต่อไป กรณีจึงมีอายุความ 5 ปี ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เจ้าหนี้ได้ส่งมอบอุปกรณ์เครื่องครัวพร้อมติดตั้งให้แก่ลูกหนี้แล้วตามใบส่งสินค้าเลขที่ 0029/95, 0030/95, 0037/95 และ 0042/96 กำหนดชำระค่าสินค้าในวันที่ 27 เมษายน 2539 และตามใบส่งสินค้าเลขที่ 0065/97, 0066/97 และ 0067/97 กำหนดชำระค่าสินค้าในวันที่ 5 มีนาคม 2540 และค่าติดตั้งกำหนดชำระในวันที่ 1 พฤษภาคม 2540 ต่อมาวันที่ 29 เมษายน 2541 ลูกหนี้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ไว้ตามเอกสารหมายเลข จ.10 กรณีทำให้อายุความสะดุดหยุดลง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (1) ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนหน้านี้ไม่นับเข้าในอายุความและจะต้องนับระยะเวลาใหม่ในวันนั้น เมื่อนับอายุความตั้งแต่วันที่ 29 เมษายน 2541 ถึงวันที่ 25 กันยายน 2544 อันเป็นวันที่เจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้ยังไม่เกินระยะเวลา 5 ปี คดีของเจ้าหนี้จึงไม่ขาดอายุความ เจ้าหนี้มีสิทธิขอรับชำระหนี้ได้ตามขอ ที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยว่า หนี้ที่เจ้าหนี้นำมาขอรับชำระหนี้ขาดอายุความนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของเจ้าหนี้ฟังขึ้น" พิพากษากลับว่า อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้เป็นเงินจำนวน 19,923,149.70 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 130 (7) เต็มตามขอ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

เรวัตร อิศราภรณ์ · สมชาย พงษธา · ประทีป เฉลิมภัทรกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8007/2548>